

Tri

Znesiem vlastné zúfalstvo, ale neznesiem nádej iného.

WILLIAM WALSH

Anjela sa umyla, obliekla si čistý belasý hodvábny župan, sadla si konča postele a čakala na ďalšie zaklopanie na dvere. Ešte dvaja a na dnešok bude môcť skončiť. Zo susednej izby počula Luckin smiech. Keď bola Lucky opitá, čo bolo väčšinou, bola samý smiech a zábava. Bola schopná stratit' sa vo fľaši whisky.

Anjela raz skúsila pit' s ňou, aby zistila, či by sa aj ona nemohla stratit'. Lucky nalievala a ona sa usilovala držať s ňou krok. Onedlho sa jej krútila hlava a dvíhal žalúdok. Lucky pred ňou držala nočník a súcitne sa smiala. Povedala, že niektorí ľudia whisky udržia a niektorí nie, a podľa nej Anjela patrí k tým druhým. Odviedla ju do jej izby a kázala jej spať.

Keď v ten večer na jej dvere zaklopal prvý muž, Anjela ho neveľmi zdvorilými slovami poslala preč. Nahnevaný šiel za Vojvodkyňou a povedal, že chce, aby mu vrátila zlatý prach. Vojvodkyňa prišla hore, stačil jej jediný pohľad na Anjelu a potom poslala po Magowana.

Anjela nemala rada Magowana, ale vôbec sa ho nebála. Nikdy sa jej nedotkol. Vždy ju iba sprevádzal na prechádzkach. Nepovedal nič. Neurobil nič. Len dával pozor, aby sa k nej mimo Paláca nikto nepriblížil. Vedela, že to ani tak nie je pre jej ochranu ako skôr kvôli Vojvodkyňi. Chodil s ňou preto, aby si madam bola istá, že sa Anjela vráti.

Mai Ling nikdy nepovedala, čo jej Magowan urobil, keď ho poslali do jej izby, ale Anjela v tmavých očiach Číňanky videla strach zakaždým,

keď bol nablízku. Stačilo, aby sa na ňu usmial, a dievča zbledlo a obliahal studený pot. Anjela si posmešne pomyslela, že na to by bolo treba viac než slová, aby sa nejakého muža bála.

V ten večer, keď vošiel Magowan, Anjela si uvedomovala iba tmavý tieň nad sebou. „Nedostaneš, za čo si si zaplatil,“ povedala. Potom zaostrila pohľad. „Ach, to si ty. Chod' preč. Dnes nejdem na prechádzku.“

Magowan prikázal, aby naplnili jej vaňu. Len čo sluhovia odišli, znovu sa nad ňu sklonil a zlovestne sa usmieval. „Vedel som, že skôr či neskôr sa budeme rozprávať.“ Chytil ju. Pomaly triežvela a bránila sa, ale on ju zdvihol a hodil do ľadovej vody. Anjela zhĺkla a usilovala sa dostať von, ale on jej chytil hlavu a tlačil jej ju pod hladinu. Zdesená železnou váhou jeho obrovskej ruky sa bránila. Keď ju pľúca pálili od nedostatku vzduchu a strácala vedomie, vytiahol ju. „Máš dost’?“

„Dost’“, zachripela, lapajúc po dychu.

Znovu ju strčil pod vodu. Vzpierala sa a kopala, driapala ho, aby mu unikla. Keď ju znovu vytiahol, dusila sa a vracala. Magowan sa smial a ona vedela, že sa mu to páči. Stál pred ňou rozkročený a znovu ju chcel chytiť za hlavu. Vtedy sa v nej prebudila zlosť a jej päst' vyletela priamo a s istotou. Keď Magowan klesol na kolená a stonal, Anjela sa štvornožky rýchlo pratala z jeho dosahu.

Keď ju zase dohonil, vrieskala. Magowan ju chytil a Anjela kopala, škriabala a dychčala od námahy. Zvieral jej hrdlo, keď sa dvere prudko otvorili a dnu vplávala Vojvodkyňa. Zatresla za sebou dvere a na oboch skríkla, aby prestali.

Magowan urobil, ako prikázala, ale vrhol na Anjelu zlovestný pohľad. „Zabijem ťa. To ti prisahám.“

„Tak dost’!“ skríkla nazlostená Vojvodkyňa. „Už na schodoch som ju počula vrieskať. Ak to počuli aj chlapi, čo myslíš, čo sa stane?“

„Obesia ho,“ povedala Anjela, prekrížila si nohy a smiala sa mu.

Vojvodkyňa jej dala zaucho. Anjela sa zdesene zvalila na posteľ. „Už ani slovo, Anjela,“ varovala ju Vojvodkyňa. Vystrela sa a znovu pozrela na Magowana. „Povedala som ti, aby si ju postavil na nohy, Bret, a porozprával sa s ňou. To je všetko. Rozumel si?“ Potiahla za šnúru zvonca.

Všetci traja čakali v rezonujúcom tichu. Zaucho Anjelu umlčalo. Vedela, že Vojvodkyňa len-len držala svojho diabla na uzde. Stačil jej jediný pohľad naňho a bolo jej jasné, že keby ešte raz tak hlúpo vybuchla, tá uzda by sa mohla pretrhnúť.

Keď niekto diskkrétne zaklopal, Vojvodkyňa pootvorila dvere a objednala kávu a chlieb. Keď zavrela, prešla na druhú stranu izby a sadla

si na stoličku s rovným operadlom. „Poslala som ťa sem, aby si urobil jednu celkom jednoduchú vec, Bret. Mal si sa postarať, aby vytriezvela. Rob len to, čo ti poviem, a nič viac. Anjela má pravdu. Obesili by ťa.“

„Potrebuje poriadnu príučku,“ povedal Magowan a zlovestne hľadel na Anjelu. Všetka jej odvaha sa vytratila. V Magowanových očiach jasne videla niečo temné a zlovestné. Poznala ten pohľad. Občas ho vidala na tvári iného muža. Nikdy predtým nebrala Breta vážne, ale on to vážne myslel. Vedela tiež, že strach je to posledné, čo mu môže ukázať. Iba by to povzbudilo jeho krvilačnosť a Vojvodkyňa by ho už nemohla zastaviť. A tak bola pokojná a tichá ako myška v diere.

Vojvodkyňa na ňu dlho hľadela. „Odteraz už budeš poslúchať, však, Anjela?“

Anjela sa pomaly posadila a vážne, zatrpknuto na ňu pozrela. „Áno, madam.“ Zatriasla sa od zimy.

„Daj jej prikrývku, nech neprechladne.“

Magowan strhol prikrývku z postele a hodil jej ju. Anjela sa zakrútila do saténu ako do kráľovského plášťa, no neodvážila sa naňho pozrieť. Lomcovala ňou zlosť a strach.

„Pod' sem, Anjela,“ prikázala Vojvodkyňa.

Anjela zdvihla hlavu a pozrela na ňu. Keď sa nehýbala dost' rýchlo, Magowan ju schmatol za plavé vlasy a prudko mykol, aby vstala. Anjela zat'ala zuby, ale odmietla mu spraviť tú radosť a vykriknúť. „Keď ti káže niečo urobiť, tak to urobíš,“ zavrčal a posotil ju.

Anjela klesla pred Vojvodkyňu na kolená.

Madam ju pohladkala po hlave a táto vypočítavá nežnosť po Magowanovej brutálnosti zlomila Anjelin vzdor. „Keď prinesú podnos, Anjela, zjedz chlieb a do poslednej kvapky vypi kávu. Bret tu zostane, aby na to dohliadol. Len čo budeš hotová, odíde. Chcem, aby si bola o dve hodiny pripravená pracovať.“

Vojvodkyňa vstala a šla k dverám. Tam sa obzrela. „Bret, nie aby si ju poznačil. Je to naše najlepšie dievča.“

„Už sa jej nedotknem,“ povedal chladne.

Dodržal slovo. Nedotýkal sa jej, ale rozprával – a pri tom, čo hovoril, Anjele tuhla krv. Nasilu zjedla chlieb a vypila kávu, lebo vedela, že čím skôr bude hotová, tým skôr Magowan odíde.

„Dostanem ťa, Anjela. O týždeň alebo o mesiac dotlačíš Vojvodkyňu na pokraj alebo budeš žiadať priveľa. A ona mi ťa potom odovzdá na striebornom podnose.“

Od toho večera poslúchala a Magowan jej dal pokoj. No vedela, že čaká. Odmietla urobiť mu tú radosť ako Mai Ling. Keď vošiel do izby,

vždy sa naňho posmešne usmiala. Pokiaľ robila, čo jej kázali, Vojvodkyňa bola spokojná a Bret Magowan nemohol robiť nič.

No steny okolo nej sa zase uzatvárali. Každým dňom čoraz väčšmi. Tlak v nej narastal a úsilie zachovávať navonok pokoj jej odčerpávalo sily.

Ešte jeden a dnes večer už môžem spať, pomyslela si. Vystrela ruky a pozrela na ne. Triasli sa jej. Celá sa triasla. Vedela, že stráca kontrolu. Už pridlho priveľa predstierala. Pokrútila hlavou. Potrebuje sa len dobre vyspať a zajtra bude zase v poriadku. Už len jeden, pomyslela si a dúfala, že bude rýchly.

Ozvalo sa zaklopanie na dvere a ona vstala, aby otvorila. Pritom si premerala muža, ktorý tam stál. Bol vyšší a starší ako väčšina ostatných a svalnatý. Okrem toho si na ňom nevšimla nič zvláštne. Ale cítila... Čo? Akýsi zvláštny nepokoj. Jej triaška narastala. Nervy mala napäté, takmer sa neovládala. Sklonila hlavu, zhlboka dýchala a poslednými zvyškami vôle potláčala tú čudnú reakciu.

Ešte jeden a už budem mať túto noc pokoj.

Ako tak Michael stál v Anjeliných otvorených dverách v slabom svetle lampy na chodbe nevestinca, napriek svojim dvadsiatim šiestim rokom sa cítil ako neoperený mladík. Ledva dýchal, tak silno mu bilo srdce. Bola ešte krajšia, ako si pamätal, a drobnejšia. Pod belasým saténovým županom sa jasne črtalo jej telo, no on sa usiloval nehľadiť nižšie ako po jej plece.

Anjela odstúpila, aby mohol vojsť. Jediné, čo Michael videl, bola jej posteľ. Bola ustlaná, ale nevoľky sa mu v duchu vynorili predstavy a nervózne znovu pozrel na ňu. Pousmiala sa. Bol to skúsený zvodný úsmev. Vedela o všetkom, čo si myslel, aj o tom, čo si nechcel myslieť. „Čo máte najradšej, pane?“

Hlas mala hlboký a tichý a prekvapujúco kultivovaný, ale bola taká priama, že ho to zaskočilo. Priamejšie mu už nemohla dať najavo, čím sa živí, ani si väčšmi už nemohol uvedomiť, ako veľmi ho fyzicky pritahuje.

Keď vošiel do izby, Anjela za ním zavrela dvere a oprela sa o ne. Čakala na jeho odpoveď a zatiaľ ho v duchu rýchlo odhadovala. Jej úzkosť trochu opadla. Až tak veľmi sa od ostatných nelíšil. Bol len trochu starší ako väčšina ostatných a trochu širší v pleciach. Nebol to už chlapec, ale zdalo sa, že sa cíti neprijemne, veľmi neprijemne. Azda má niekde manželku a teraz má výčitky. Možno mal dobrú kresťanskú matku a rozmyšľa, čo by si pomyslela o tom, že šiel za prostitútkou.

Tento s ňou nebude chcieť byť dlho. To je dobre. Čím kratšie, tým lepšie.

Michael nevedel, čo povedať. Celý deň myslel na to, ako príde za ňou, a teraz, keď je tu v jej spálni, stojí ako nemý a srdce mu tlčie až v hrdle. Bola taká krásna a zdalo sa, že sa zabáva. *A čo teraz, Pane? Nemôžem myslieť na nič iné, len na to, čo cítim.* Šla k nemu a každým svojím pohybom prit'ahovala pozornosť na svoje telo.

Anjela sa dotkla jeho hrude a počula, ako sa prudko nadýchol.

Prešla okolo neho a usmievala sa. „Pri mne sa nemusíte ostýchať, pane. Povedzte mi, čo chcete.“

Pozrel na ňu. „Vás.“

„Som celá vaša.“

Michael hľadel, ako šla k umývadlu. Anjela. To meno k jej výzoru celkom pristalo – bola ako dokonalá porcelánová bábika s belasými očami, bledou plet'ou a zlatými vlasmi. Možno mramorová, to by bolo výstižnejšie. Porcelán sa rozbije. Na porcelán vyzerala pritvrdo, tak tvrdo, až ho to bolelo, keď na ňu hľadel. Prečo? Nečakal také pocity. Priveľmi sa trápil pre to, ako prekoná túžbu, lebo vedel, že ju v ňom vyvolá. *Bože, daj mi silu odolať jej pokušeniu.*

Naliala vodu do porcelánovej misky a zobrala do ruky mydlo. Všetky jej pohyby boli elegantné a provokatívne. „Pod'te ku mne, aby som vás poumývala.“

Cítil, ako mu celé telo zaplavuje horúčava, a väčšinou mu stúpala do tváre. Zakašľal a mal pocit, akoby ho golier škrtil.

Anjela sa potichu zasmiala. „Sľubujem, že to nebude bolieť.“

„To nie je potrebné, madam. Neprišiel som sem kvôli sexu.“

„Nie. Prišli ste sem študovať Bibliu.“

„Prišiel som sem porozprávať sa s vami.“

Anjela zaškrípala zubami. Skrývala svoje podráždenie a vyzývavo prešla pohľadom nižšie. Michael sa pod tým pohľadom rozpačito pohol. Anjela sa usmiala. „Ste si istý, že sa chcete rozprávať?“

„Istý.“

Zdalo sa, že to myslí smrteľne vážne. S povzdychom sa otočila, aby si utrela ruky. „Ako si budete priat', pane.“

Sadla si na posteľ a prekrížila nohy.

Michael vedel, čo tá žena robí. Potláčal silnú túžbu prijať tú tichú výzvu, ktorú mu ponúkala. Čím dlhšie stál mlčky, tým viacej predstáv si v mysli maľoval a na očiach jej videl, že ona o nich vie. Posmieva sa mu? O tom nepochyboval.

„Bývate v tejto izbe, keď nepracujete?“

„Áno.“ Naklonila hlavu nabok. „Čo ste si mysleli, že kde bývam? Niekde v bielom domčeku na konci cesty?“ Usmiala sa, aby zmiernila štipľavosť svojich slov. Nenávidela mužov, ktorí sa vypytovali a snorili.

Michael si prezeral izbu. Nikde nijaké osobné veci, nijaké obrázky na stene, nijaké drobnosti na malom, čipkou prikrytom stolíku v kúte, nijaké ženské oblečenie porozhadzované po izbe. Všetko bolo upratané, čisté, strohé. Zariadenie jej izby tvorili jednoduchá skriňa, nočný stolík, petrolejová lampa, mramorové umývadlo so žltým porcelánovým krčahom a stolička s rovným operadlom. A posteľ, na ktorej sedela.

Michael si pritiahol stoličku z kúta a sadol si pred ňu. Saténový župan sa jej trochu roztvoril. Vedel, že sa s ním pohráva. Lenivo hojdala nohou ako kyvadlom – minútu tvorí šesťdesiat sekúnd, polhodinu tridsať minút. Viac času nemal.

Pane, potreboval by som milión rokov, aby som zapôsobil na túto ženu. Si si istý, že je to tá, ktorú si mi určil?

Oči mala belasé a nepreniknuteľné. Nič z nich nemohol vyčítať. Bola ako múr, ako nekonečný oceán, ako zamračená nočná obloha, taká tmavá, že si človek nedovídi ani na koniec nosa. Videl len to, čo mu dovolila vidieť.

„Povedali ste, že sa chcete rozprávať, pane. Tak rozprávajte.“

Michael zosmutnel. „Nemal som k vám prísť takto. Mal som nájsť nejaký iný spôsob.“

„Aký iný spôsob ešte existuje?“

Ako jej vysvetlí, že on je iný ako ostatní muži, ktorí k nej chodia, keď prišiel tak isto, ako chodievajú oni? Cez zlato. Poslúchol Josepha a šiel za Vojvodkyňou a potom počúval, ako tá žena hovorí, že Anjela je tovar – jemný, vzácny, dobre strážený tovar. Najprv zaplat', potom rozprávaj. Usúdil, že najjednoduchšie bude, ak zaplatí. Na cene mu nezáležalo. Teraz mu však bolo jasné, že tá najľahšia cesta nie je vždy najlepšia.

Mal si nájsť inú cestu, iné miesto. Anjela bola priveľmi ochotná pracovať a vôbec nie ochotná počúvať. A on zistil, že sa nechá celkom ľahko odpútať.

„Koľko máte rokov?“

Pousmiala sa. „Som stará. Naozaj stará.“

Uvedomil si, že má pravdu. Nehovorila o rokoch. Pochyboval, že existuje veľa vecí, ktoré by ju mohli prekvapiť. Zdalo sa, že je pripravená na všetko. A predsa v nej cítil aj niečo iné, tak ako keď ju uvidel po prvý raz.

Pod tým, čo ukazovala navonok, ležala ďalšia vrstva. *Pane, ale ako sa k nej dostanem?*

„A koľko máte rokov vy?“ spýtala sa Anjela jeho.

„Dvadsaťšesť.“

„Na zlatokopa ste starý. Väčšina má osemnásť, devätnásť. V poslednom čase som veľa skutočných mužov nestretla.“

Vďaka jej otvorenosti sa cítil istejšie. „Prečo to meno – Anjela? Preto, ako vyzeráte? Alebo je to vaše skutočné meno?“

Trochu stisla pery. Meno bolo to jediné, čo jej zostalo, a nikdy nikomu nepovedala, ako sa volá. Ani Vojvodovi. Jediný človek, ktorý ju v živote volal jej menom, bola mamička. A mamička zomrela.

„Volajte ma, ako chcete, pane. Na tom nezáleží.“ Len preto, že nechcel, za čo zaplatil, mu predsa nedá niečo iné.

Michael na ňu skúmavo hľadel. „Myslím, že Mara vám pristane.“

„Poznali ste doma niekoho, kto sa tak volal?“

„Nie. To znamená Trpká.“

Pozrela naňho a ani sa nepohla. Čo je to za hru? „To si myslíte?“ Lahostajne nadvihla jedno plece. „Mara je rovnako dobré meno ako hocikaké iné.“ Znovu začala hojdať nohou a odmeriavať čas. Ako dlho je tu? Ako dlho ho ešte musí znášať?

„Odkiaľ ste?“ vypytoval sa ďalej.

„Odkiaľ, odtiaľ.“

Pousmial sa nad tým, aká je zdvorilo rezervovaná. „Je to nejaké konkrétne miesto?“

„Len odtiaľ, odkiaľ som,“ odvetila. Prestala hojdať nohou a naklonila sa dopredu. „A čo vy, pane? Ako sa voláte? Vy ste z nejakého konkrétneho miesta? Máte niekde manželku? Bojíte sa urobiť to, čo v skutočnosti chcete?“

Mierila naňho všetkými zbraňami, ale namiesto toho, aby ho to zaskočilo, cítil, že sa uvoľnil. Toto dievča je skutočnejšie než to, ktoré ho privítalo vo dverách. „Michael Ozea,“ povedal. „Bývam v údolí juhozápadne odtiaľto a nie som ženatý, ale čoskoro budem.“

Rozpačito sa zamračila. To preto, ako na ňu hľadel. Ten uprený pohľad ju znervózňoval. „Čo je to za meno – Ozea?“

Uškrnul sa. „Prorocké.“

Striel'a si z nej? „Chcete mi predpovedať budúcnosť?“

„Vydáte sa za mňa a ja vás odtiaľto odvediem.“

Zasmiala sa. „No tak to ste už tretí, čo ma dnes požiadal o ruku. Som polichotená.“ Pokrútila hlavou a znovu sa naklonila dopredu a jej úsmev bol chladný a cynický. Naozaj si ten chlap myslí, že toto je pre ňu nové? Myslí si, že je to potrebné?

„Kedy si budete priat', aby som začala robiť to, čo sa odo mňa čaká, pane?“

„Keď budete mať na prste prsteň. Teraz chcem, aby sme sa lepšie spoznali.“

Protivil sa jej za to, že tú hru tak nat'ahoval. Ten premárnený čas, to pokrytectvo, nekonečné lži. Dnes to bol únavný večer a ona nemala náladu rozveseľovať ho. „Čo vám mám povedať? Robím to, čím som. Napokon sa to aj tak skončí tým, že mi poviete, ako to chcete. Ale poponáhľajte sa. Váš čas už skoro vypršal.“

Michael videl, že ich prvé stretnutie poriadne pobabral. Čo čakal? Že sem vojde, jednoducho jej všetko vyloží a odvedie si ju pod pazuchu? Tvárila sa, akoby ho najradšej vyhodila. Bol nahneváný sám na seba, že bol tak naivne hlúpy. „Nehovoríte o láske, Mara, a ja som sem neprišiel preto, aby som vás využil.“

Neochvejná hĺbka jeho slov a to meno – Mara, ešte väčšmi roznieť jej hnev. „Nie?“ Vystrčila bradu. „No, myslím, že chápem.“ Vstala. Michael sedel a ona podišla bližšie a jemné ruky si mu zaborila do vlasov. Cítila, aký je napätý, a vychutnávala to.

„Nechajte ma hádať, pane. Chcete sa so mnou zoznámiť. Chcete zistiť, ako myslím a cítim. A zo všetkého najväčšmi chcete vedieť, ako sa také pekné dievča, ako som ja, mohlo dostať k takejto práci.“

Michael zavrel oči, zat'al zuby a usiloval sa zmierniť účinok, aký mal naňho jej dotyk.

„Urobte to, na čo myslíte, pane.“

Michael ju pevne odtisol. „Prišiel som sa s vami porozprávať.“

Anjela si ho premerala prižmúrenými očami, potom si prudko pritiahla župan a uviazala saténové stužky. Cítila sa pod jeho pohľadom odhalená. „Prišli ste za nesprávnym dievčaťom. Chcete vedieť, čo môžete mať, a ja vám to poviem.“ A povedala mu to, bez obalu. Tentoraz sa nezačervenala. Ba ani sa ho to nedotklo.

„Chcem spoznať vás, nie to, čo môžete robiť,“ povedal drsne.

„Ak sa chcete porozprávať, choďte dolu do baru.“

Vstal. „Odíďte so mnou a staňte sa mojou ženou.“

Trpko sa zasmiala. „Ak chcete manželku, pošlite si po ňu poštou alebo počkajte na ďalšiu kolónu vozov, ktorá prekročí hory.“

Podišiel k nej. „Môžem vám ponúknuť dobrý život. Nezáleží mi na tom, ako ste sa sem dostali alebo kde ste boli predtým. Poďte so mnou, teraz hneď.“

Pohrdavo sa usmiala. „Prečo? Zase pre to isté? Pozrite, toto som počula už sto ráz od iných. Uvideli ste ma, zaľúbili ste sa a teraz nemôžete bezo mňa žiť. Môžete mi poskytnúť nádherný život. Aká sprostosť!“

„Môžem.“

„Všetko sa to zvrhne na to isté.“

„Nie, nezvrhne.“

„Z môjho hľadiska áno. Pre každého je polhodina viac ako dost' na to, aby ma vlastnil, pane.“

„Chcete mi povedať, že toto je život, aký chcete?“

„Čo má s týmto spoločné, čo chcem? Takýto je môj život.“

„Nemusí byť. Keby ste si mohli vybrať, čo by ste chceli?“

„Od vás? Nič.“

„Od života.“

Zaplavila ju akási tieseň. Od života? O čom ten chlap rozpráva? Jeho otázky ju ubíjali a bránila sa povzneseným chladným úsmevom. Rozhodila rukami, akoby mu chcela ukázať svoju простú izbu s jednoduchým zariadením. „Mám tu všetko, čo potrebujem.“

„Máte strechu nad hlavou, jedlo a pekné šaty.“

„A prácu,“ povedala neúprosne. „Nezabúdajte na moju prácu. Robím ju naozaj dobre.“

„Nenávidíte ju.“

Chvíľku ostražito mlčala. „Zastihli ste ma práve, keď mám jeden zo zlých večerov.“ Šla k oknu a predstierala, že pozerá von, ale zavrela oči a usilovala sa ovládnuť sa. Čo je to s ňou dnes večer? Čo na tomto mužovi na ňu tak zapôsobilo? Radšej mala otupenosť ako takéto podráždenie citov. Nádej, to sú muky. Nádej je nepriateľ. A tento muž bol trňom v jej boku.

Michael si stal za ňu a položil jej ruky na plecia. Cítil, ako sa pri jeho dotyku napla. „Podťe so mnou,“ povedal potichu. „Buďte mojou ženou.“

Anjela si nahnevane striasla jeho ruky z pliec a odstúpila. „Nie, ďakujem.“

„Prečo nie?“

„Lebo nechcem odísť, preto. Je to pre vás dostatočný dôvod?“

„Ak nechcete ísť so mnou, tak ma pustite aspoň trochu bližšie.“

No konečne. A sme tam. „To by malo vyriešiť šesť krokov, pane. Stačí klásť jednu nohu pred druhú.“

„Nehovorím o stopách a palcoch, Mara.“

Všetky pocity sa v nej spomalili a rútili sa kamsi dolu, akoby odtekali do nejakej čiernej diery pod jej nohami. „Anjela,“ povedala. „Volám sa Anjela. Rozumiete? Anjela! A márnite môj čas a svoj zlatý prach.“

„Nemárnim nič.“

Znovu si sadla na posteľ a vydýchla. Naklonila hlavu na jeden bok a pozrela naňho. „Viete, pane, väčšinou sú muži pomerne čestní, keď

sem prídu. Zaplatia, vezmú si, čo chcú, a odídu. Potom je aj niekoľko takých, ako ste vy. Nechcú byť ako ostatní. Tak mi hovoria, ako veľmi im na mne záleží, a chcú vedieť, čo sa v mojom živote pokazilo a ako to môžu napraviť.“ Ústa sa jej zatrpknuto vykrivili. „Ale napokon sa všetci cez to dostanú a skončia pri tom, o čo im v skutočnosti ide.“

Michael sa nadýchol. Hovorila otvorene. Fajn. Aj on mohol hovoriť na rovinu. „Stačí, aby som sa na vás pozrel, a uvedomujem si svoje telo. Veľmi dobre viete, ako podporovať slabosť. Áno, chcem vás, ale mýlite sa v tom, ako veľmi a na ako dlho.“

Anjela bola čoraz neistejšia. „Nemali by ste mať z toho nepríjemný pocit. Muži sú jednoducho takí.“

„Táraniny.“

„Vy mi chcete vykladať o mužoch, pane? To je niečo, čo ja poznám veľmi dobre. Mužov.“

„O mne neviete nič.“

„Každý muž si rád myslí, že je iný ako ten pred ním. Rád si myslí, že je lepší.“ Potľapkala po posteli. „Podťe sem a ja vám ukážem, ako veľmi ste si podobní. Alebo sa bojíte, že by som mohla mať pravdu?“

Vľúdne sa usmial. „Cítili by ste sa so mnou príjemnejšie v posteli, však?“ Podišiel bližšie, posadil sa na stoličku a ani najmenej ho to nevyviedlo z miery. Naklonil sa k nej a ruky mal voľne zopnuté medzi kolenami. „Vôbec vám nehovorím, že som lepší ako tí muži, čo k vám chodievajú. Ja len chcem viac.“

„Napríklad čo?“

„Všetko. Chcem aj to, o čom ani neviete, že mi to môžete dať.“

„Niektorí muži toho za pár uncí zlata očakávajú priveľa.“

„Počúvajte, čo vám môžem ponúknuť.“

„Nevidím nijaký rozdiel medzi tým, čo mi ponúkate, a čo mám.“ Niekoľko dvakrát zaklopal na dvere.

Anjele odľahlo a ani sa nenamáhalo to skrývať. Uškrnula sa a pokrčila plecami. „Tak, dostali ste svoj polhodinový rozhovor, či nie?“ Vstala a prešla popri ňom. Zobrala z háčika pri dverách jeho klobúk a podávala mu ho. „Je čas ísť.“

Tváril sa sklamane, ale nie porazene. „Vrátim sa.“

„Ako sa vám bude ráčiť.“

Michael sa dotkol jej tváre. „Rozmyslite si to. Podťe so mnou hneď. Bude to lepšie než toto.“

Anjelino srdce ťtklo opreteký. Vyzeral, akoby to myslel vážne. Lenže aj Johnny vyzeral úprimne. Johnny so svojím šarmom a obratným jazykom. A keď už prišlo na vec, chcel iba niečo Vojvodovi vziať a využiť to. Ona

sa chcela iba dostať preč. Ani jednému z nich sa to nepodarilo a cena za to bola privysoká a hrozná.

Anjela chcela, aby tento farmár odtiaľto odišiel. „Svoj zlatý prach lepšie miniete inde. Nech už hľadáte čokoľvek, ja to nemám. Skúste to u Meggie. Ona je filozofka.“ Začala otvárať dvere.

Michael sa o ne oprel dlaňou. „Vy máte všetko, čo hľadám. Nebol by som to pocítil v ten prvý raz, ako som vás videl. A necítil by som istotu teraz.“

„Vaša polhodina vypršala.“

Michael videl, že ho už nebude počúvať. Aspoň nie teraz. „Vrátim sa. A budem od vás chcieť iba polhodinu vášho času.“

Otvorila dvere. „Pane, ešte päť minút a poletíte ako namydlený.“